

Pünkösd

Szekularizálódott világunkban nehéz feladat útravalót adni a lelki békét, szeretetet kereső embereknek. A pünkösti búcsú szónokától mégis ezt várják nagyon sokan. Spányi Antal székesfehérvári püspöktől, a pünkösti búcsú ünnepi szónokától azt is kérdeztük, hogyan tudja ezt a feladatot megoldani.

A búcsú adjon közösségi élményt

Milyennek látja az egyház és társadalom közötti viszonyt, amelynek ápolásáért hosszú éveken át dolgozott?

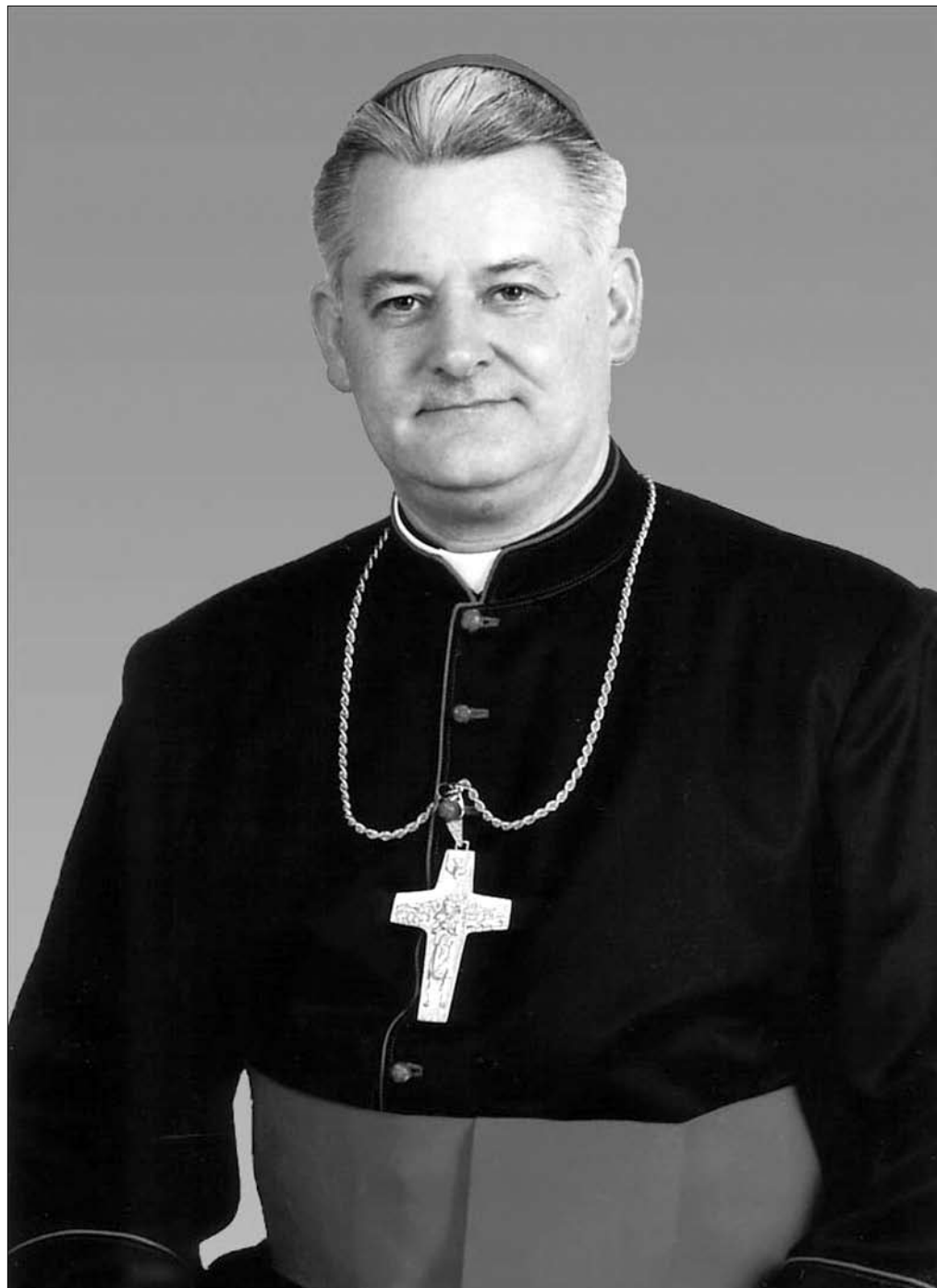
– Kétségtelen, hogy időről időre megtapasztalhattuk azt a politikai szándékot, amely az egyház működését a templom falai közé akarta kényszeríteni. Ezen elgondolások szerint a vallásszabadság érvénytelenné válna a templomon kívül, és egyre többen gondolnák úgy, hogy az egyház ne szóljon bele az emberek életébe. Így feloldódhatnak az erkölcsi gátlások, és az ember végül elhízi, hogy megélheti a mind teljesebb, talán abszolút szabadságot, amelytől boldog lesz. Előbb-utóbb azonban ráébred arra, hogy ezeken az utakon nem találhat boldogságot. Az egyház, küldetéséhez híven, nem mondhat le arról, hogy olyan példát, olyan tanítást adjon, amely az embereket igazi boldogsághoz vezet, a társadalmat pedig jobbá változtatja. Ez részint az egyház társadalmi tanításának hangoztatásán keresztül, részint a karitatív és szociális munkán, valamint az oktatáson keresztül történik. Ezeket a feladatokat a modern korban az egyház átvállalja az államtól. Társadalmi igény van az egyházi intézményekre, ezért működésüket az államnak biztosítania kell.

Nehéz megmondani, milyen lesz Magyarország és a magyar egyház ötven év múlva, de az biztos, hogy az az út, amelyiken most járunk, katasztrófába vezet. A környezetszennyezés, az emberiség hihetetlen feszültségei, Afrika, Ázsia, Dél-Amerika egyes népeinek hatalmas szegénysége, a helyi konfliktusok, mind-mind azt mutatják, hogy nem a fenntartható fejlődés útján járunk. Mindezt Európa nem tudja lerázni magáról. És a magyar társadalomban is jelentkezni fog, már jelentkezik is egy hatalmas tömeg, amely azt mondja majd: minket becsaptak. A „valósítsd meg magad!” jelszavával az önzés útjára terelték, és az önzés sohasem vezet boldogsághoz. Ha egyre többen gondolják úgy, hogy nem vállalják a házasságot, vele együtt a másik ember rossz napjait is, az éjszakai gyereksírást, ha mindenáron „egyéni” úton akarják megélni a különféle örömeket, előbb-utóbb minden kiábrándultságba fog torkollni. És ez a kiábrándultság elvezet majd az igazi boldogság kereséséhez. Az önzésre szocializált emberek elkezdene egymással törődni. Rájönnek majd, ha pillanatnyi élektől vezérelve megmérgezik a kutakat, nem lesz ivóvíz, ha szétlövik az ózon védőpajzsát, nem lehet kimenni a napfényre. Én bízom abban, hogy érlelődik már az erkölcsi öntudatra ébredés, és ehhez a hit erőt, eligazítást és útmutatást ad.

– A Magyar Katolikus Rádió vezérigazgatójaként hogyan értékeli az egyházit, illetve a világi média szerepét a világ reszakkralizációjában?

– A mi társadalmunk is szekularizált társadalom. Az embereknek a gondolkodásmódjára, és ebből a befolyásolt gondolkodásmódjából fakadó életvitelére is igen nagy hatással van annak a sok médiumnak a befolyása, amelyik egyáltalán nem erkölcsi alapon, egyáltalán nem etikai alapon, hanem nagyon sokszor üzleti alapon próbálja meg a társadalmat irányítani. Ezért egészen másképpen ítélik meg a családnak a helyzetét, az életnek a védelmét. A becsületnek, az igazmondásnak, a vagyonnak a védelmét. Tehát a „ne lopj” törvénynek az alkalmazását. Ez világjelenség, sajnos, egy világrend kezd kialakulni, és mi megpróbálunk ettől a világrendtől függetlenedve, egy másik lehetőséget, egy másik utat, alternatívát fölkinálani az emberek számára, és sokan örömmel fogadják ezt. Egyáltalán nemcsak vallásos emberek, főleg nemcsak templomba járó emberek, hanem olyan emberek, akik elszakadtak az Egyháztól, de valahogyan őrzik szívükben a jóságot, keresik is az Istennel való kapcsolatot ezen a rádióon keresztül. Nem egy ilyen jelzést kaptunk már, közelebb kerültek azt Egyházhoz, közelebb kerültek Istenhez. Hiszen itt hallottak Róla, az ő tiszta megőrzött emberségüket tudta táplálni és erősíteni. A katolikus rádió, úgy gondolom, nagyon fontos tevékenységet tölt be és folytat a magyar társadalomban. A Magyar Katolikus Rádió ún. „közmsört” szolgáltató tevékenységet folytat. Tehát nem kifejezetten vallási műsort adó rádió, a műsorának csak néhány százaléka az, ami kifejezetten vallási tartalommal bír. A műsor nagy része közéleti műsorokat tartalmaz, amelyik bármelyik más etikával bíró rádióknak műsorába beleférne. Mégis a katolikus erkölcs, a katolikus egyházi tanítás szerint mérlegelve úgy akarjuk a társadalmat tájékoztatni, hogy ne csak tudjon, mert a tudás nem mindig építő, ahogyan a Szentatya is mondta ezt. Igaz, de jó híreket akarunk adni. Elmondjuk persze a rossz hírt is, de nem próbáljuk kiszínezni. Nem próbáljuk annak tragikus borzalmát mindenáron mindenkibe belesulykolni, hogy rettegni kelljen ebben a világban. – Megpróbáljuk a közéleti műsorainkat úgy formálni, abban az embert is meg lehessen látni, a törekvéseket lássuk, és lássuk a célokat is.

– Lelki erősítést, egész évre szóló útravalót várnak a zarándokok, hívek Csíksomlyón a pünkösti búcsú ünnepi szónokától. Milyen gondolat köré építi fel beszédét, hogy az egyaránt szóljon az anyaországból érkezett és a határokon kívül rekedt hívekhez egyaránt?

Mindig is erősen élt bennem a magyarság gyökere, a magyarsághoz tartozás öröme. Abban a szomorú és nehéz helyzetben, melyben ma vagyunk, az összetartozás tudata nagyon fontos. Felelősek vagyunk egymásért. És ennek sok megnyilvánulási formája van. Ilyen az imádság is, de a közvetlen segítségnyújtás, a szeretet kimutatása, a másikért vállalt áldozat is. Az összetartozás, a közös gyökér, az átélt szenvedések is erősítik bennünk az egységet, és ez a magyar jövő csírája is!

– Pünkösd csodálatos ünnep. Ez az a nap, amikor az apostolok a Szentlélek ajándékával betelve megértik Jézus tanítását és következetesen meg is valósítják azt, egyre előbbre jutva azon az úton, amin Jézust követhetik. A Szentlélek velünk is hasonlót tesz, kiszabadít bennünket önmagunk rabságából és segít úgy látni a dolgokat, ahogy azt a Mennyei atya nekünk meg akarja mutatni.

Családomban olyan nevelést kaptam, melyben meghatározó volt a magyarságunk tudata. Könyvekkel, beszélgetésekkel, életpéldák elem állításával erősítették ezt bennem szüleim. Mindig is erősen élt bennem a magyarság gyökere, a magyarsághoz tartozás öröme. Abban a szomorú és nehéz helyzetben, melyben ma vagyunk, az összetartozás tudata nagyon fontos. Felelősek vagyunk egymásért. És ennek sok megnyilvánulási formája van. Ilyen az imádság is, de a közvetlen segítségnyújtás, a szeretet kimutatása, a másikért vállalt áldozat is. Az összetartozás, a közös gyökér, az átélt szenvedések is erősítik bennünk az egységet, és ez a magyar jövő csírája is! Nagyon felemelő érzés már most arra gondolni, hogy a magyarok legnagyobb búcsújáró helyén együtt imádkozhatunk az érkező zarándokokkal és azokkal is, akik a média segítségével alkotnak közösséget majd velünk. Remélem, hogy valóban az összetartozás erejét, az egymásért való felelősség tudatát sikerül majd erősíteni minden jelenlétben, önmagunkban is.

FOLYTATÁSA A 8. OLDALON